

ZASADY REDAKCYJNE dla autorów, redaktorów i korektorów

PRZYPISY

1. Stosujemy tzw. przypisy dolne. Numer przypisu (cyfry arabskie) w tekście umieszczamy przed znakiem interpunkcyjnym kończącym zdanie lub jego część.

Do sekt tych zalicza się paulicjan¹, jak również niektóre grupy monofizytów².

2. W opisach bibliograficznych stosujemy prostą wersję zapisu przecinkowego (uwaga: przecinek po tytule winien być zapisany czcionką prostą, nie kursywą).

Jan Paweł II, *Pamięć i tożsamość*, Kraków 2003.

3. Opis bibliograficzny publikacji zwartej (książki) powinien zawierać: inicjał imienia (lub inicjały rozdzielone spacją), nazwisko (-a) autora (-ów), tytuł dzieła, podtytuł (oddzielone kropką), inicjał imienia i nazwisko tłumacza, miejsce i rok wydania, stronę (ze skrótem s.). Uwaga: nie podajemy nazw wydawnictw.

W. Hryniewicz, *Kościół siostrzane. Dialog katolicko-prawosławny 1980-1991*, Warszawa 1993, s. 11-14.

A. Y. Napier, C. A. Whitaker, *Rodzinną karuzela*, tłum. A. Kowalska, Kraków 2006, s. 219-231.

Uwaga: między numerami stron wpisujemy półpauzę – (a nie dywiz -) bez spacji.

Gdy wskazujemy konkretną stronę i następną, stosujemy zapis: s. 16n lub wiersz 5n (bez spacji i bez kropki). W przypadku gdy chodzi o więcej niż jeden kolejny wiersz lub stronę, stosujemy skrót nn, np. s. 32nn, Rdz 2, 14nn.

W przypadku dwóch lub więcej miejsc wydania rozdzielamy je półpauzą bez spacji: Warszawa–Kraków 2008.

4. W opisach prac zbiorowych tytuł (kursywą) poprzedza redaktora (-ów), którego nazwisko podajemy za kartą tytułową: w mianowniku po skrócie red. lub w dopełniaczu po skrócie pod red.

K. Cikała, *Spółczesność konsumentów. Kilka słów o racjonalizacji na sprzedaż*, [w:] *Spółczesność rozumne*, red. K. Cikała, K. Drązkiewicz, W. B. Zieliński, Kraków 2014, s. 38-52.

Jeśli w tytule dzieła pojawia się inny tytuł, zapisujemy go kursywą w cudzysłowie, np. *Plotka o „Weselu”*.

5. Tytuły czasopism podajemy czcionką prostą w cudzysłowie. Poszczególne elementy opisu bibliograficznego zapisujemy w sposób następujący: numer rocznika (rok wydania) numer lub zeszyt.

J. Dziedzic, *Kościół wobec starości. Perspektywa pastoralnoteologiczna*, „Polonia Sacra” 38 (2015) nr 1, s. 95-113.

Uwaga na zapisy nietypowe, np.

– „Ateneum Kapłańskie” 63 (1971) t. 76 z. 3 (374)

ale od 1996 brak numeracji rocznika, w związku z tym zapis: „Ateneum Kapłańskie” 1996 t. 126 z. 1 (521)

– „W Drodze” 3 (1975) nr 11

ale od 1982 brak numeracji rocznika, w związku z tym zapis: „W Drodze” 1984 nr 1

6. Tytuły czasopism podajemy w pełnym brzmieniu. Uwaga: unikamy stosowania skrótów tytułów czasopism – jeżeli autor sam je wprowadza i stosuje konsekwentnie, zachowujemy je, ale nie wprowadzamy ich na siłę.

7. Hasła z encyklopedii, leksykonów i słowników:

R. Łukaszyk, *Anonimowe chrześcijaństwo*, [w:] *Encyklopedia katolicka*, t. 1, red. E. Gigilewicz, Lublin 1985, kol. 636–638.

8. Przy odsyłaniu do stron internetowych należy podać: autora, tytuł utworu, adres internetowy oraz w nawiasie datę korzystania ze strony.

Z. Kletowski, *O świątyniach Kioto*, www.int.pan.wroc.pl/gm/wystawajaponia/wystawa/gaweda13.htm (1.12.2004).

Uwaga: jeżeli autor konsekwentnie stosuje inny zapis daty odczytu, np. (dostęp: 1.12.2004) – zostawiamy. Unikamy jednak długich zapisów, np. odczyt z dn. 5 grudnia 2004 roku.

9. W przypadku gdy tekstu danego autora nie cytujemy, lecz jedynie streszczamy, parafrazujemy lub do niego odsyłamy w celu znalezienia szerszej informacji, przypis poprzedzamy odpowiednio skrótem: por. albo zob.

10. Dzieło wcześniej cytowane zapisujemy: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł dzieła lub jego skrócony zapis (za każdym razem jednakowy), dz. cyt., s. 10. Jeżeli autor konsekwentnie stosuje zapis „tenże”, „tamże” itd., przed korektą przypisów należy się z nim skonsultować i zaproponować alternatywny zapis (w czasopismach nie zostawiamy autorom wyboru, w innych publikacjach zachęcamy autorów (redaktorów) do wyboru tego „nowocześniejszego” sposobu zapisu – chodzi o funkcjonalność w przypadku publikacji elektronicznych, łatwiejsze wyszukiwanie itd. – najczęściej autorzy się godzą, gdy już wiedzą, po co ta zmiana).

G. Greshake, *Wprowadzenie...*, dz. cyt., s. 14–15.

12. W dokumentach kościelnych odsyłamy do numeru punktu, a nie do numeru strony: HV 2, EV 1.

13. Dokumenty kościelne cytujemy za *Katechizmem Kościoła katolickiego*, np. Sobór Watykański II, konst. *Dei Verbum*, 1. Jeżeli zastosowano skrót, to przy pierwszym cytowaniu podajemy pełną nazwę i w nawiasie kwadratowym skrót, jaki będziemy stosować. Np. Sobór Watykański II, konst. *Lumen gentium* [dalej: LG], 1. Zasadniczo używamy skrótów łacińskich, ale autorom, którzy konsekwentnie stosują skróty polskie (np. KK zamiast LG, KDK zamiast GS), nie narzucamy naszej pisowni. Stosujemy skróty: adhort. apost., enc., konst., dekl. (ale: dekret).

14. W przypadku tytułów obcojęzycznych w polskim tekście zachowujemy zapis stałych elementów opisu bibliograficznego w języku oryginału, np. *New Testament*, [w:] *Holy Bible*, ed. P. Johnson, transl. J. Newman, London 2001, s. 5.

TEKST GŁÓWNY

1. Cytaty zarówno polskie, jak i obcojęzyczne (także łacińskie) należy pisać czcionką prostą (antykwą) i ujmować w cudzysłów.

2. Gdy zachodzi konieczność zastosowania cudzysłowu w obrębie cudzysłowu (np. w cytatach) należy użyć znaków «...», np. „George Weigel nazywa Jana Pawła II «świadkiem nadziei»”.

Cytaty biblijne winny być lokalizowane w tekście głównym, nie w przypisie.

Sposób zapisu cytatów biblijnych: numer księgi – spacja – skrót tytułu księgi – spacja – nr rozdziału – przecinek – spacja – nr wersetu (wersetów) (oddzielone półpauzą, bez spacji):

1 Tes 3, 6-7

Uwaga: w przypadku wskazania dwóch różnych wersów w tym samym rozdziale wpisujemy kropkę ze spacją, np. 1 Kor 4, 17. 21, 1 Kor 4, 17a. b. 20. Między numerami rozdziałów półpauza ze spacjami, np. Rdz 1 – 2; Rdz 1, 2 – 2, 4.

3. Tytuły ksiąg świętych winny być zapisane wielką literą, czcionką prostą: Koran, Tora, Stary Testament, Księga Psalmów (ale: księga Apokalipsy), Psalm 27 (ale: psalm – gdy bez numeru).

4. Słowa obce winny być zapisane kursywą: *non possumus*, *explicite*.

Dla podkreślenia słów używamy osobnego stylu (rozstrzelenie, uwydatnienie). Słów nie spacujemy, nie pogrubiamy i nie podkreślamy.

Uwaga: W artykułach obcojęzycznych publikowanych w całości stosujemy typografię i zasady zapisu (np. sigłów biblijnych, cudzysłowów) zgodne z tekstem oryginalnym.

5. W sprawach pisowni słownictwa religijnego obowiązują zasady opracowane przez Radę Języka Polskiego. Zob. *Pisownia słownictwa religijnego*, red. R. Przybylska, W. Przyczyna, Tarnów 2011.

6. Do zapisu wyrażzeń greckich lub hebrajskich oraz transliteracji używamy standardu UNICODE, czyli znaków tej samej czcionki, której używamy do tekstu łacińskiego, np. Times New Roman. Ponadto oprócz wersji elektronicznej tekstu autorzy dostarczają wydruk (lub plik zamknięty) ze sprawdzonymi wyrażeniami obcojęzycznymi.

7. Nazwy serii wydawniczych zapisujemy prostą czcionką, wszystko (oprócz spójników) dużymi literami i umieszczamy w nawiasie po miejscu i roku wydania lub po numerze strony. Numer serii podajemy po nazwie i przecinku), np.

J. Tebień, *Taka milcząca wzajemność. „Pieśń o Bogu ukrytym” Karola Wojtyły w świetle doktryny św. Jana od Krzyża*, Kraków 2011, s. 4 (Studia nad Myślą Jana Pawła II, 10).

Teksty prawnicze

1. Przepis prawny jest zdaniem w sensie gramatycznym, które oznaczone jest w tekście aktu prawnego odpowiednią jednostką redakcyjną. W ustawach przepisy ujęte są w artykuły. Artykuł podzielony może być na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, a litery na tiret. Przepis artykułu tak podzielonego powołuje się w kolejności: art. ... ust. ... par. ... pkt ... lit. ... tiret, bez przecinków po kolejnych jednostkach redakcyjnych, np. art. 5 ust. 2 pkt 2 lit. a. Nazwy przepisów prawnych zapisujemy czcionką prostą.

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), dalej: k.c.

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1989 Nr 29, poz. 154 z późn. zm.).

Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2013, poz. 907, 984, 1047, 1473)

Kodeks prawa kanonicznego [dalej: KPK 1983], kan. 793 § 1.

Codex iuris canonici [dalej: CIC 1917], can. 8 § 2.

Uchwała SN z dnia 8 listopada 1991 r., II CO 16/91, OSNC 1993 nr 3 poz. 40.

Wyrok NSA z dnia 31 maja 2011 r., II FSK 30/10, LEX nr 844681.

2. Odwołania do aktów prawnych w tekście głównym można umieszczać w nawiasach w kolejności: jednostki redakcyjne, nazwa dokumentu (lub jej skrót).

Rodzice katoliccy mają obowiązek i prawo dobrania takich środków i instytucji, dzięki którym mogliby lepiej zadbać o katolickie wychowanie swoich dzieci (kan. 793 § 1 KPK 1983).

W rozumieniu ustawy „dzieckiem jest każda istota ludzka od poczęcia do osiągnięcia pełnoletności” (art. 2 ust. 1 rz.p.d.).

3. Cytowanie komentarzy:

R. Sobański, *Kanon 16*, [w:] J. Krukowski, R. Sobański, *Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego*, t. 1, Księga I. *Normy ogólne*, red. J. Krukowski, Poznań 2003, s. 283.

W. Rosołowski, *Art. 6*, [w:] *Kodeks karny. Komentarz*, red. M. Filar, Warszawa 2008, s. 36–37.

4. Pisownia: konkordat, relacja państwo–Kościół (tytuły publikacji i aktów prawnych za oryginałem).